

Китоби Дониёл — Яксаду бисту ҳафтум

*Кушодани хусусиятҳои нубуввати конфедератсияи шарир:
андешаҳо аз Ишаё*

Jeff Pippenger

2024-03-10

Хусусияти нубуввати аждаҳо, тавре ки Ишаё муайян кардааст, иттиҳод мебошад.

Эй мардум, иттиҳод намоед, ва пора-пора хоҳед шуд; ва ғӯш диҳед, эй ҳамаи шумо, ки аз кишварҳои дур ҳастед: камар бандед, ва пора-пора хоҳед шуд; камар бандед, ва пора-пора хоҳед шуд. Машварат кунед, ва он ботил хоҳад гашт; сухан ғӯед, ва он устувор нахоҳад монд, зеро Худо бо мост. Зеро ки Худованд бо дасти қавӣ ба ман чунин гуфт, ва маро таълим дод, ки ба роҳи ин қавм наравам, гуфта: Шумо «иттиҳод» нагӯед ба ҳар он чи ин қавм «иттиҳод» хоҳад гуфт; ва аз тарси онҳо натарсед, ва ҳаросон нашавед. Худованди лашкарҳо худ муқаддас донед; ва бигзор Ё тарси шумо бошад, ва бигзор Ё ҳайбати шумо бошад. Ва Ё барои маъбад хоҳад буд; аммо барои ҳар ду хонадони Исроил санги пешпо ва кӯҳи васваса, ва барои сокинони Ерусалим доме ва тӯр хоҳад буд. Ва бисёре аз миёни онҳо пешпо хоҳанд хӯрд, ва хоҳанд афтод, ва пора-пора хоҳанд шуд, ва ба дом хоҳанд афтод, ва дастгир хоҳанд шуд. Шаҳодатро бибанд, шариатро дар миёни шогирдони ман мӯҳр намо. Ишаё 8:9–16.

Дар рӯзҳои охир, дар замони муҳригузори яксаду чилу чор ҳазор, вақте ки Ишаё мегӯяд: «Шаҳодатро бибанд, шариатро дар миёни шогирдонам муҳр намо», бар сайёраи замин «иттиҳоди шарирона» вучуд дорад. Фаҳмидани он муҳим аст, ки таърихи Иёлотӣ Муттаҳида, ки ба қонуни якшанбе мерасонад, ҳамон воқеаҳо дар сатҳи ҷаҳонӣ пешаки намуна ва пештасвир мекунад.

«Халқҳои бегона ба намунаи Иёлотӣ Муттаҳида пайравӣ хоҳанд кард. Гарчанде ки вай пешафӣ мекунад, аммо ҳамон бухрон бар сари қавми мо дар ҳамаи қисматҳои ҷаҳон хоҳад омад». Testimonies, ҷилди 6, 395.

Хоҳар Уайт боэҳтиёт муайян месозад, ки «иттиҳоди шарирона» кист, ва он либерализми пешрави глобалистони муосирро ифода мекунад. Хангоме ки вай ин корро анҷом медиҳад, вай тақрибан ояндаи пешини китоби Ишаёро иқтибос меорад, ки онҳо дар замони муҳригузори яксаду чилу чор ҳазор иттиҳоди шариронаро муайян мекунад.

«Худованд ба воситаи пайғамбар Ишаё эълон мекунад: Ишаё 8:9–13 иқтибос оварда шудааст.»

«Баъзеҳо савол медиҳанд, ки оё барои масеҳиён дуруст аст, ки ба Масонҳои Озод ва дигар ҷамъиятҳои махфӣ тааллуқ дошта бошанд. Бигзор ҳамаи чунин касон Навиштаҳои Муқаддасро, ки ҳоло иқтибос шуд, ба назар гиранд. Агар мо умуман масеҳӣ бошем, пас бояд дар ҳама ҷо масеҳӣ бошем ва бояд маслиҳатеро, ки барои он дода шудааст, ки моро мувофиқи меъёри Қаломи Худо масеҳӣ гардонад, ба эътибор гирифта, ба он итоат

намоем». Evangelism, 617, 618.

Иттиҳоди шариронаи рӯзҳои охир бо масонҳо ва дигар чамъиятҳои махфӣ алоқаманд аст. Дини он спиритизм мебошад, ва он аз банкирҳои ҷаҳонӣ ва тоҷирони миллиардери замин таркиб ёфтааст, ки «сарват ва қудрати ҷаҳонро мутамарказ месозанд» ва чунин ҳаракатхоро, монанди Antifa ва Black Lives Matter, тарғиб менамоянд, то «рӯҳи нооромӣ, ошӯб ва хунрезӣ»-ро дар «миқёси ҷаҳонӣ» барангезанд, бо кӯшиши бозофаридани бетартибии «Инқилоби Фаронса».

«Спиритизм тасдиқ мекунад, ки инсонҳо нимхудоёни афтода-нашудаанд; ки “ҳар зехн худ бар худ доварӣ хоҳад кард;” ки “дониши ҳақиқӣ инсонро болотар аз ҳар шарият қарор медиҳад;” ки “ҳамаи гуноҳҳои содиршуда бегуноҳанд;” зеро “ҳар он чи ҳаст, дуруст аст,” ва “Худо маҳкум намекунад.” Пасттарин инсонҳоро он ҳамчун дар осмон буда ва дар он ҷо бисёр сарафроз гардонида шуда муаррифӣ мекунад. Ҳамин тавр, он ба ҳамаи одамон эълон менамояд: “Фарқе надорад, ки шумо чӣ мекунед; чунон ки мехоҳед, зиндагӣ кунед, осмон ҳонаи шумост.” Ба ин васила, анбӯҳи мардум ба он бурда мешаванд, ки бовар кунанд хоҳиш қонуни олитарин аст, ки беқайдӣ озодист, ва инсон танҳо дар назди худ масъул аст.»

«Бо чунин таълимоте, ки дар ҳуди огози ҳаёт дода мешавад, ҳангоме ки майл пурзӯртарин аст ва талабот ба ҳудудӣ ва покӣ аз ҳама ғаврӣ мебошад, кучоянд посбонҳои фазилат? чӣ чиз ҷаҳонро аз он бозмедорад, ки ба Садӯми дуҷум табдил ёбад? Ҳамзамон анархия мекушад, ки ҳар гуна қонунро, на танҳо илоҳӣ, балки инсониро низ, аз байн барад. Марказонидани сарват ва қудрат; иттиҳодияҳои азими барои ғанӣ гардондани андаке аз ҳисоби бисёрон ташкилшуда; иттиҳодияҳои табақаҳои камбизоаттар барои ҳимояи манфиатҳо ва талабҳои худ; рӯҳи нооромӣ, ошӯб ва хунрезӣ; пахншавии умумиҷаҳонии ҳамон таълимоте, ки ба Инқилоби Фаронса оварда расонд — ҳамаи ин ба он майл доранд, ки тамоми ҷаҳонро ба муборизае монанд ба он чи Франсари ба ларза овард, гирифтӣ созанд». Education, 227, 228.

Ҳар шахси андешаманд бояд аз худ бипурсад, ки дар маҷлисиҳое, мисли он ки чанде пеш дар Давос баргузор гардид, чӣ мегузарад, он ҷо ки мардон бе ҳеч гуна эътиное ба боқии аҳолии замин нақшаҳои худро барои сайёраи Замин баён мекунанд? Дар он ҷо чӣ асроре мавриди муҳокима қарор гирифтанд? Албатта, Давос танҳо яке аз чандин нишастҳои махфии маҳдуд аст, ки миллиардерҳо, бонкдорон, сиёсатмадорони фасодзада ва мардони аз ҷиҳати ахлоқӣ фосид дар он нақшаҳои воқеии худро барои сайёраи Замин таҳия мекунанд.

«Дар ин рӯзҳои охир, мағолатаҳои аҷиб ва назарияҳои сохтаи инсонӣ бармехезанд, ки Худо эълон мекунад шикаста-пора хоҳанд шуд. Рӯҳи тамаъқорӣ одамонро водор намудааст, ки манфиати дунёвиро ҷӯянд, ва бо исрофқорӣ ва худнамой онҳо кӯшидаанд аъмоли шариронаи худро, ки барои расидан ба ҳадафи худ анҷом додаанд, пинҳон созанд. Одамоне, ки мақомҳои баланди эътимодно ишғол мекунанд, ин хоҳиши ғайриқонунии ғондари ошқор намудаанд; онҳо ба тамаъҷӯӣ ва ғоратгарӣ даст задаанд ва ҳавасҳои шариронаи дилҳои худро қонеъ гардониданд, то он дараҷае ки шахрҳои мо ба воситаи шарорати онҳо фосид шудаанд. Худо эълон кардааст, ки Ё ин аъмоли фиреб ва

горатгариро ба воситаи амали худи онҳо ошкор хоҳад кард. Дар баъзе ҳолатҳо доварихои Худо аллакай бар ин шаҳрҳо бо гаронӣ нозил шудаанд.»

«Ишаъё 8:8–12 иқтибос оварда шудааст». Review and Herald, 18 июли соли 1907.

Шаҳрҳо, чунон ки дар порчаи пешин пешгӯӣ шуда буд, фосид гардидаанд, ва ин фасод аз иттиҳоди шариронаи боби ҳаштуми Ишаъё ба вучуд оварда мешавад. Онҳо аз ҷониби «мардоне, ки мансабҳои баланди эътимодно ишғол мекунанд», фосид шудаанд, ки «хоҳиши ғайриқонунии худро барои ба даст овардани ғоида» «ошкор кардаанд». Ин шаҳрҳои фосидро ба осонӣ дар иёлотҳои дидан мумкин аст, ки додситонҳои кулли онҳо бо маблағҳои коммунистоне чун Ҷорҷ Сорос интиҳоб шудаанд. Инро метавон дид, вақте ки қонунҳои муқарраршуда аз ҷониби сиёсатмадорони фосид дар Вашингтон, DC иҷро намешаванд. Инро метавон аз қонунҳои дид, ки танҳо бар зидди онҳо ба қор бурда мешаванд, ки дар тарафи дигарӣ доираи сиёсӣ қарор доранд, чунон ки аз ашхосе мисли Нэнси Пелоси ва Адам Шифф намуна оварда мешавад.

Бо гуноҳ қардан ва бардурӯғ гуфтан бар зидди Худованд, ва аз Худои худ дур шудан, ситам ва исёнро ба забон овардан, ва аз дил суҳанони ботилро андешидан ва изҳор намудан. Ва доварӣ ба ақиб баргардонда шудааст, ва адолат аз дур меистад; зеро ростӣ дар кӯча афтодааст, ва инсоф наметавонад дохил шавад. Бале, ростӣ нест мешавад; ва ҳар кӣ аз бадӣ дурӣ мечӯяд, худро тӯма месозад; ва Худованд инро дид, ва ба назари ӯ бад омад, ки доварӣ набуд. Ишаъё 59:13–15.

Дар порчаи қаблӣ аз Review and Herald, ибораи «мардоне, ки мансабҳои баланди эътимодно ишғол мекунанд» сиёсатмадорони фосидро муайян мекунад, ки портфелҳои Уолл-стритии онҳо ҳамеша аз беҳтарин даромадҳои имконпазир ҳам болотаранд, зеро онҳо тавассути фаъолияти қонунгузории худ «савдои бар асоси иттилооти дохилӣ»-ро барои худ, ва барои ҳеҷ каси дигар, қонунӣ гардониданд. Таърихи Марта Стюартро бозбинӣ намоед. Шаҳрҳо дар ин порча ба сабаби шарорати худ фосид гардидаанд, ва ин махсусан дар шаҳрҳо ва иёлоте, ки аз ҷониби демократҳои глобалист идора карда мешаванд, ошкор аст.

Эътилофи шарир дар айёмҳои охир аз аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб иборат аст, ва ҳайвон ва пайғамбари козиб хусусиятҳои пешгӯёнаи шариронаи худро доранд, аммо хусусиятҳои, ки дар глобализми либералӣ то ин дараҷа ошкоранд, сифоти аждаҳоянд.

«Ваҳй 17:13–14 иқтибос оварда шудааст. «Инҳо як фикр доранд». Пайванди умумии умумичаҳонӣ, як ҳамоҳангии бузург, иттиҳоди нерӯҳои Шайтон ба вучуд хоҳад омад. «Ва қудрат ва тавоноии худро ба ҳайвон хоҳанд дод». Ҳамин тавр, ҳамон қудрати худсарона ва ситамгарона бар зидди озодии динӣ, озодии ибодат қардани Худо мувофиқи амри вичдон, зоҳир мегардад, чунон ки онро папагӣ низ дар гузашта зоҳир карда буд, вақте ки онҳоеро, ки ҷуръат мекарданд аз мутобиқат қардан ба расму ойинҳо ва маросимҳои динии Румгарой саркашӣ намоянд, таъқиб мекард.»

«Дар он ҷанги рӯҳоние, ки бояд дар рӯзҳои охир бурда шавад, ҳамаи қувваҳои фосиде, ки аз итоати шариасти Яхува рӯй гардондаанд, дар муқобили қавми Худо муттаҳид хоҳанд шуд. Дар ин ҷанг шанбеи аҳкоми қорум нуқтаи бузурги баҳс хоҳад буд; зеро дар

аҳкоми шанбе Қонунгузори бузург Худро ҳамчун Офаридгори осмонҳо ва замин муаррифӣ мекунад». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 983.

Мо дар мақолаҳои зерин хусусиятҳои нубуввати ҳайвон ва протестантизми муртадро баррасӣ хоҳем кард. Муҳим аст муайян карда шавад, ки дар бораи он ки кадом ҳизби сиёсӣ дар пешсаф аст ва риштаҳои дар татбиқи қонунгузори рӯзи якшанбе мекашад, чӣ чиз ошкор гардидааст. Албатта, ҳар ду ҳизб (демократ ва ҷумҳуриҳо) дар масъалаи қонуни рӯзи якшанбе ба ҳам меоянд, чунонки фарисиён ва саддукиён назди салиб ба ҳам омада буданд; аммо ҳеҷ асоси қобили қабул вучуд надорад, ки пешниҳод шавад тамғаи протестантӣ ё протестантизми муртадро метавон ба ҳизби демократ нисбат дод, зеро он ба таври равшан қудрати аждаҳост.

Таърихи мӯҳр зада шудани яксаду чилу чор ҳазор ҳамон таърихест, ки дар он иттиҳоди шариронаи Ишаё дар боби ҳашт муайян карда мешавад. Он таърих 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, вақте ки президенти чорум, Буши дувум, дар сари қудрат буд. Дар он таърих президенти шашум дар соли 2016 ба миён меомад, ва ӯ тамоми салтанати Юнонон бедор мекард (ба ҳаракат меовард), зеро ҷаҳонро ба муборизаи байни қудрати аждаҳо ва протестантизми муртад бедор менамуд, ки он кори барқарор сохтани ҳайвонро бар тахти замин анҷом медиҳад.

Нафрати кӯр ва беандешае, ки бар зидди Трамп вучуд дорад, аз ҷониби бисёре ҳамчун навъе аз девонагӣ шинохта мешавад, зеро он бар беинсофӣ ва мантиқи ғайриоқилона асос ёфтааст. Ҷаҳон мекӯшад ин нафрати беасосро нисбат ба Трамп таъриф кунад, аммо воқеият ин аст, ки он аз ҷониби глобалистон девонагии оддии инсонӣ нест, балки зухуроти фавқуттабии иҷрои нубувват дар ҷараёни таърихи мӯҳр задани яксаду чихилу ҷаҳор ҳазор мебошад.

«Эй кош, қавми Худо ҳисси нобудии наздикшавандаи ҳазорон шаҳреро медошт, ки акнун қариб ба бутпарастӣ таслим шудаанд! Аммо бисёре аз онҳое ки бояд ҳақиқатро эълон намоянд, бародарони худро айбдор ва маҳкум мекунанд. Вақте ки қудрати табдилдиҳандаи Худо бар зехнҳо нозил гардад, тағйироти возеҳе ба амал хоҳад омад. Одамон дигар майле ба интиқод кардан ва вайрон сохтан нахоҳанд дошт. Онҳо дар мавқеа нахоҳанд истод, ки монеи дурахшидани нур ба ҷаҳон мегардад. Интиқоди онҳо, айбҷӯии онҳо, қатъ хоҳад шуд. Қувваҳои душман барои ҷанг ҷамъ меоянд. Низоъҳои саҳт дар пеши рӯи мо ҳастанд. Ба ҳам наздик шавед, эй бародарон ва хоҳарони ман, ба ҳам наздик шавед. Бо Масеҳ пайваست шавед. “Шумо нагӯед: Иттиҳод,... ва аз он чи онҳо метарсанд, натарсед ва ҳаросон нашавед. Худованди лашкарҳо ҳуди Ёро муқаддас шуморед; ва бигзор Ё тарси шумо бошад, ва бигзор Ё ҳайбати шумо бошад. Ва Ё барои муқаддасгоҳ хоҳад буд; аммо барои ҳар ду хонадони Исроил санги пешпо ва саҳраи лағзиш, барои сокинони Уршалим дом ва тӯр хоҳад буд. Ва бисёре аз миёни онҳо пешпо хоҳанд хӯрд, ва хоҳанд афтод, ва хоҳанд шикаст, ва ба дом хоҳанд афтод, ва дастгир хоҳанд шуд.”

«Ҷаҳон саҳнаи театр аст. Бозигарон — сокинони он — барои иҷрои нақши худ дар охири драмаи бузург омодагӣ мекунанд. Худо аз назар дур шудааст. Дар миёни тӯдаҳои бузурги башар ҳеҷ ягонагӣ вучуд надорад, ҷуз он гоҳ ки одамон барои амалӣ

сохтани мақсадҳои худхоёнаи худ иттиҳод мебанданд. Худо менигарад. Ниятҳои Ё нисбат ба тобеони исёнкораш ба иҷро хоҳанд расид. Ҷаҳон ба дасти одамон супурда нашудааст, ҳарчанд Худо барои муддате ба унсурҳои иштибоҳ ва бетартибӣ иҷозат медиҳад, ки ҳукмронӣ кунанд. Қуввае аз зер амал мекунад, то саҳнаҳои охири ин драмаро ба вучуд оварад, — Шайтон чун Масеҳ меояд ва бо ҳар навъ фиреби норостӣ дар миёни онҳое амал мекунад, ки худро дар ҷамъиятҳои махфӣ ба ҳам мепайванданд. Онҳое ки ба ҳаваси иттиҳодпарастӣ таслим мешаванд, нақшаҳои душманро иҷро мекунанд. Сабабро натиҷа пайравӣ хоҳад кард.»

«Гуноҳ қариб ба ҳадди ниҳони худ расидааст. Саросемагӣ ҷаҳонро фаро гирифтааст, ва ба зудӣ даҳшати бузурге бар сари инсоният хоҳад омад. Охир бисёр наздик аст. Мо, ки ҳақиқатро медонем, бояд худро барои он чи ба зудӣ ҳамчун ногаҳонии фарогир бар ҷаҳон хоҳад шикаст, омода созем». Review and Herald, September 10, 1903.

Исломи воӣи сеюм наздик аст, ки ба «ҳазорон шаҳр» зарба занад, ва адвентизми Лаодикия ҳеҷ ҳиссе аз вайронии наздикшавандае, ки қариб аст ба вукӯъ ояд, надорад. Дар он давраи замоне ки иттиҳоди шариронаи Ишаёе кори худро анҷом медиҳад, як «қудрат аз зер»-и шайтонӣ ҳаст, ки «барои ба амал овардани охирин саҳнаҳои бузург дар драма» фаъолият мекунад, ва ин чизҳо ҳамчун «тааҷҷуби фарогир» фаро мерасанд. Девонагие, ки нисбат ба Трамп ба кор бурда мешавад, аз ҷониби қудрате аз зер ба вучуд оварда мешавад. Он ҷузъе аз охирин саҳнаҳои таърихи замин аст.

Инро набояд ҳамчун ҷонибдорӣ аз Трамп фаҳмид; ин фақат Каломии Худост, ки ҳаргиз ноком намегардад. Дар вақти мӯҳргузории яксаду чилу чор ҳазор, Худо қудрати Худро аз аъло фурӯ мерезад, дар ҳоле ки Шайтон қудрати худро аз поён ба кор мебарад.

«Агар мо меҳостем рӯҳ ва қудрати паёми фариштаи сеюмро дошта бошем, бояд шариат ва Инчилро якҷо пешкаш намоем, зеро онҳо даст ба даст мераванд. Ҷамчунон ки қуввае аз поён фарзандони нофармониро бармеангезад, то шарияти Худоро ботил гардонанд ва ҳақиқатро, ки Масеҳ адолати мост, поймол кунанд, қуввае аз боло бар дилҳои онҳое, ки содиқанд, таъсир мекунад, то шариатро болобардоранд ва Исоро ҳамчун Начотдихандаи комил боло бардоранд. Агар қудрати илоҳӣ ба таҷрибаи халқи Худо ворид карда нашавад, назарияҳо ва андешаҳои дурӯғин ақлҳоро асир хоҳанд кард, Масеҳ ва адолати Ё аз таҷрибаи бисёриҳо хориҷ хоҳанд шуд, ва имони онҳо беқувват ва беҳаёт хоҳад монд». Gospel Workers, 161.

Зухури қудрати шайтонӣ, ки пеш аз қонуни наздик-омадаи якшанбе ва дар арафаи он ба вукӯъ меояд, амали тоҷгузори қудрати Шайтонро, ки ҳангоми қонуни наздик-омадаи якшанбе ба амал меояд, таҷассум мекунад.

«Бо фармоне, ки таъсиси Папагиро бар ҳилофи шарияти Худо ба иҷро мебарорад, миллати мо худро аз росткорӣ комилан ҷудо хоҳад сохт. Вақте ки протестантизм дасти худро аз болои он жарфно гузаронида, дасти қудрати Румро хоҳад гирифт; вақте ки он аз болои варта дароз шуда, бо Спиритуализм дастфишорӣ хоҳад кард; вақте ки, зеро таъсири ин иттиҳоди сегона, кишвари мо ҳар як асли Қонуни асосии худро ҳамчун ҳукумати протестантӣ ва ҷумҳуриявӣ рад хоҳад кард ва барои густариши дурӯғҳо ва

фиребҳои папавӣ шароит фароҳам хоҳад овард, он гоҳ мо метавонем бидонем, ки вақти амали шигифтангези Шайтон фаро расидааст ва анҷом наздик аст». Testimonies, volume 5, 451.

Мотиве, ки ҳоло аз поён меояд ва ғайриҷаҳиш ҳудро дар намоёндогони глобалистии аждаҳо дар Иёлоти Муттаҳида зоҳир месозад, пас аз он ки қонуни якшанбе фаро расад, дар халқҳои ҷаҳон бозтавлид хоҳад шуд. Ҳатто ҳоло низ, халқҳои ҷаҳон ҳамон девонагии фавқуттабиоро нисбат ба Трамп зоҳир мекунанд.

«Халқҳои бегона ба намунаи Иёлоти Муттаҳида пайравӣ хоҳанд кард. Ҳарчанд вай пешафӣ мекунад, бо вучуди ин, ҳамон бухрон бар қавми мо дар ҳамаи қисматҳои ҷаҳон хоҳад омад». Шаҳодатҳо, ҷилди 6, 395.

Чиро ки ҷумҳуриҳои Иёлоти Муттаҳида ҳамчун девонагии демократҳо дар муҳолифати ғайримантиқии онҳо ба Трамп муайян мекунанд, дар асл зуҳури фавқуттабии қудрати шайтонӣ аст, ки дар иҷрои пешгӯии боби ёздаҳум, ояти дуюми Дониёл мебошад. Трамп, шашумин президент аз замони охир, аз соли 1989 инҷониб, мебоист «ба ҳаракат оварад» (бедор кунад) глобалистони сотсиалистии тамоми ҷаҳонро. Нафрат бар зидди ӯ фавқуттабӣ аст, ва он зуҳури қудрати шайтониро, ки ба андозаи бештар дар қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда падид меояд, пешакӣ таҷассум мекунад.

Зуҳури қудрате, ки аз поён аст, мувофиқи ишораи хоҳар Уайт, дар давраи иттиҳоди шарирона ба амал меояд, ки Ишаё дар боби ҳашт аз он хушдор медиҳад; ва дар он айём мӯҳригузори қавми Худо ҷараён дорад.

Гувоҳиро бибанд, шариатро дар миёни шогирдони Ман мӯҳр намо. Ишаё 8:16.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ба наздикӣ дар осмон манзараҳои воҳимаангези дорои хусусияти фавқуттабӣ ошкор хоҳанд шуд, ҳамчун аломати қудрати девҳои мӯъҷизаофарин. Арвоҳи иблисон назди подшоҳони замин ва назди тамоми ҷаҳон хоҳанд рафт, то онҳоро дар фиреб устувор гардонанд ва барангезанд, ки дар муборизаи охири Шайтон бар зидди ҳукумати осмон бо ӯ муттаҳид шаванд. Ба воситаи ин омилҳо ҳокимон ва тобеон яксон фирефта хоҳанд шуд. Ашхосе барҳоста, вонамуд хоҳанд кард, ки ҳуди Масеҳ хастанд, ва унвон ва парастишро, ки ба Начотдиҳандаи ҷаҳон тааллуқ дорад, талаб хоҳанд намуд. Онҳо мӯъҷизаҳои аҷибӣ шифо ба амал хоҳанд овард ва иддао хоҳанд кард, ки аз осмон ваҳйӣ доранд, ки ба шаҳодати Навиштаҳо муҳолифанд.»

«Ҳамчун амали тоҷгузорикунандаи драмаи бузурги фиреб, ҳуди Шайтон ҳудро ба ҷойи Масеҳ вонамуд хоҳад кард. Калисо дер боз эътироф мекард, ки ба омадани Начотдиҳанда ҳамчун анҷоми умедҳои худ менигарад. Акнун фиребгари бузург чунин вонамуд хоҳад сохт, ки гӯё Масеҳ омадааст. Дар қисматҳои гуногуни замин, Шайтон ҳудро дар миёни одамон ҳамчун мавҷуде боҳашамат ва пур аз дурахши хиракунанда зоҳир хоҳад кард, ки ба тавсифи Писари Худо, ки Юҳанно дар Ваҳй додааст, монанд аст. Ваҳй 1:13–15. Ҷалоле, ки ӯро ихота мекунад, аз ҳар он ҷо ҷашмони фониён то имрӯз дидаанд, болотар аст. Нидои зафар дар ҳаво танинандоз мешавад: “Масеҳ омадааст!”

Масех омадааст!” Мардум дар сачда ва парастии назди ӯ ба рӯй меафтанд, дар ҳоле ки ӯ дастҳои худро боло мебардорад ва бар онҳо баракат эълон мекунад, чунон ки Масех хангоми дар рӯи замин буданаш шогирдони Худо баракат дода буд. Овози ӯ мулоим ва ғурунишонда, вале пур аз оҳанг аст. Бо лаҳни нарм ва пуршафқат ӯ баъзе аз ҳамон ҳақиқатҳои пурфайзу осмониро баён мекунад, ки Начотдиҳанда гуфта буд; ӯ бемориҳои мардумро шифо медиҳад, ва сипас, дар симои бардурӯғии Масех, иддао мекунад, ки рӯзи шанbero ба якшанбе табдил додааст ва ба ҳама амр мекунад, ки он рӯзеро, ки ӯ баракат додааст, муқаддас шуморанд. Ӯ изҳор медорад, ки онҳое ки бар муқаддас нигоҳ доштани рӯзи ҳафтум пофишорӣ мекунанд, бо сарпечӣ аз ғӯш додан ба ғариштагонӣ ӯ, ки бо нур ва ростӣ назди онҳо фиристода шудаанд, номи ӯро куфр мегӯянд. Ин фиреби қавӣ ва қариб мағлубкунанда аст. Монанди сомариёне ки бо Шимъӯни чодугар фирефта шуда буданд, издиҳом, аз хурд то бузург, ба ин сеҳрҳо ғӯш медиҳанд ва мегӯянд: Ин аст «қудрати бузурги Худо». Аъмол 8:10.»

«Аммо ҳалқи Худо ғумроҳ нахоҳад шуд. Таълимоти ин масеҳи козиб ба Навиштаҳо мувофиқ нест. Баракати ӯ бар парастандагонӣ ҳайвон ва сурати он эълон карда мешавад, маҳз ҳамон ғуруҳе ки Китоби Муқаддас эълон мекунад, ки ғазабӣ беомезиши Худо бар онҳо рехта хоҳад шуд». «Муборизаи Бузург», 624, 625.